

KAISA IKOLA

MINNA KULMALA

HULLU LUOKKA

Hullu luokka

Kaisa Ikola
Minna Kulmala

Hullu luokka

SAGA Egmont

Hullu luokka

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1990, 2021 Kaisa Ikola, Minna Kulmala and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728238301

1. POD edition

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

1. luku

17.8.1988

Rakas päiväkirja!

Jokainen normaali ihminen kai aloittaisi päiväkirjan vuoden alusta, mutta koska en jaksakaan ventata puolta vuotta, niin arvelin että kouluvuoden alku kelpaisi yhtä hyvin.

Minun nimeni on Anna, ja ikää on kertynyt 14 vuotta, eli oon juuri aloittanut kahdeksannen luokan. Mun parhaat kaverit on Emilia ja Miina, molemmat on samalla luokalla. Mä olen sellainen aika pitkä ja muiden mielestä muka hoikkakin, kattia kanssa!, ja koska oon ainut lapsi, ei ole sisaruksia. Hah haa, olipas hyvä vitsi.

Emilia on tyypillinen villikko, joka munaa itsensä kymmenen ja puoli kertaa päivässä, jos ei enemmänkin. Miina on aika hiljainen, ja nyt se raukka on vielä pyörätuolissa, koska sen jalka meni poikki kun se hyppäsi heiniin Emilian kotona niiden

ladossa. Sitä kuskaa joku kouluavustaja, Hannele, joka muuten on äärettömän tympeä tyyppi. Se näyttää vihaavan työtään.

Meidän pähkähullua luokkaa koettaa luotsata kohti päästötodistusta Aliisa von Hertzen, äikän ope, joka on hurjan kiva. Sitten on muutama oikea Tapaus opettajakunnan joukossa: matikan jalo on valtakuntaan opastaa meitä Sakari Yrttinen, jee jee!, suomeksi Lentävä Komeetta. Se on pieni ja paksu kuin sämpylä, sillä on vaalea kutripehko (juoru väittää, että se on ottanut siihen permanentin!), ja se hörppii kaikki matikantunnit kahvia opettajanpöydän ääressä. Ihan tosi, se hakee opettajainhuoneesta kupin ja munkin ja alkaa lipittää.

Sitten on tämä meidän saksanope, joka on uusi koulussa, ja tuli nyt opeksi niille, jotka tämän uskomattoman kielen otti valinnaiseksi. WOW, mikä mies! Koko luokka (siis tytöt) killitti sitä silmät tapillaan, kun se opetti meitä sanomaan Auf Wiedersehen ja Guten Tag ja Ich liebe dich, sitä viimeistä se ei kyllä suostunut suomentamaan, mutta kai sen jokainen sivistynyt ihminen tiesi. Se on tumma ja komea kuin mikä, aijai, ihan Elämäni Mies.

Pitäiskö kertoa vielä luokasta muutama Tapaus? Meidän luokkaan on näet tullut uus poika. Se on muuttanut tänne nyt joskus kesällä, ja tietty se piti survoa meidän jo ennestäänkin pimautaneeseen luokkaan. Jos mä olisin Aliisa, mä olisin iskenyt Reksiä käsilaukulla ja kiljunut: ”En ota, en ota, en ota!” No, niin Aliisa ei tehnyt, koska on sivistynyt toisin kun eräät, ja niinpä tuo Hurmuri n:o 2 hakkasi meidän luokan ovea tänään ekalla tunnilla ja kun Pirre meni avaamaan, kysyi: ”Tännekö mun piti tulla?” ”Niin kai”, sanoi Aliisa ja nauroi. Pirre vaan tuijotti silmät solmussa.

Sen nimi on Juha Loiva, ja mulla on sellainen kaamea epäily, että se iski silmänsä muhun. Jos mä vilkaisenkaan sen suuntaan, kuuluu: ”Terve!”

Pirre ihan kihisee. Se on aina ollut poikien perään (ja pojat sen); eikä se pikku raasu voi nyt käsittää, ettei Loiva suutelekaan maata, jota sen korkkarit tallaa. Pirre on vaaleahiuksinen tyttölapsi ja tosi isokokonen. Kaiken lisäksi se on kova juoruamaan.

Herbert Fastland on vielä ihan siedettävä tyyppi, vaikka pelkään, että Loiva pilaa hänet, ne kun on alkaneet kaveerata kovasti.

Kun mä höyrysin koko päivän tapahtumat kotona, oli äidillä heti vastaus valmiina: ”Vai niin, vai on meidän Annallakin ihailija!” YÄÄÄKKK...

Ihailijoista puheen ollen, mä en kai vielä ehtinyt kertoa, että joku lukion pojista on lätkässä Emiliaan. Meillä on yhdistetty lukio ja yläaste, ja Emilia on saanut kaiken maailman kirjeitä ja suklaarasioita siltä pojalta. Eiks oo romanttista?

Miina saa kärryensä takia olla välitunnit sisällä, ja me Emilian kanssa ehdittiin jo kerjäämään Aliisalta kirjallinen lupa olla sen seurana. No, me juoruttiin kaikenlaista. Emilia ei tapansa mukaan ollut sekuntiakaan yhdessä paikassa, vaan loikki pulpeteilla ja kipitti välillä sotkemaan tauluakin. Se piirsi suuren ympyrän, sen päälle pienen ympyrän ja sitten hirmuisen kakkäräläjän. ”Arvatkaa kuka?” se sitten kysyi. ”Lentävä Komeetta!” kiljuimme Miina ja minä yhteen ääneen.

”No, ollaanpas nyt hiljaa, ei saa höpöttää. Kuka tulee laskemaan taululle?” Emilia seisoj pönäkkänä openpöydän takana. ”Hiljaa siellä takarivissä. Pirjo, tule sinä.”

Minä leikin Pirreä ja aioin juuri nousta paikaltani, kun Emilia äkkiä vaikei ja laittoi karttakepin takaisin pöydälle. Miina ja minä käännyimme – haa! Loiva siellä kökötti avonaisen ikkunan takana ja virnuili.

”Kuinka noin vanhat viitsii leikkiä koulua?” se kysyi inhon virne nassunsa peittona.

”Voi kuule Miina, ootsä jo lukenut sen hyvän kirjan?” uteli Emilia. ”Saanko mä jo lainata sen?”

”Minkä kirjan?” höläytti Miina. ”Ai, joo, *sen*... Joo, kyllähän mä *sen* oon jo lukenut...”

Juha Loiva on joko Nero tai sitten Tavallisen Järkevä, mutta ei missään tapauksessa Tyhmä, sillä se kyllä hoksas tuon nöpelön hämäysyrityksen.

”Saanko mäkin tulla leikkimään koulua?” se vinoili.

”Mee mettään nyt!” kiljui Emilia.

”Ei huvita. Mä tulen mieluummin sisälle.”

Sekä Emilia että minä rynnimme syöksykierteellä ikkunaa kohti sulkeaksemme sen, mutta sekunnin murto-osaa liian myöhään. Loiva pomppasi jo sisään.

Nyt puoli koulua jo tietää, että kolme 8B-luokan pimua on leikkinyt koulua. Kuinka mä *kehtaan* mennä huomenna kouluun?

Pitää lopettaa, Lentävä Komeetta saa kohtauksen, jos mä en oo laskenut kotitehtäviä, joita pojat anoo aina tuntien lopussa. Moi!

2 luku

”No niin, pienet kullannuput, kaikki saavat viitata!” sanoi matikan ope.

”Tuossa se taas jauhaa yhtä ja samaa”, tuhisi Anna Emilialle. Emilia vastasi välinpitämättömästi:

”Ja minä kun en viittaa, en tahallanikaan. Pitäköön omana tietonaan!”

”Emilia! Puhu hiljempaa!” Anna komensi, mutta liian myöhään, sillä Lentävä Komeetta oli jo huomannut ja nähtävästi kuullutkin Emilian sivuhuomautukset, koskapa tuli karttakeppi sievästi kädessä kohti Emiliaa. Ja tämä taulapää ei piitannut mitään! Siinä sitä taas oltiin.

”Anteeksi häiriöni, hyvä neiti, mutta eikö olisi jo aika opiskellakin, että saisi sen matemaattisen numeron nousemaan – eikös se ollut vähän huononpuoleinen?” Komeetta kysyi ivallisesti.

Emilia nosti päätään ja katseli ympärilleen – ja kohtasi Loivan huvittuneen katseen. Tyttö tokaisi:

”Niin, kyllähän minä voisin vaikka opiskellakin.”

Miina nosti päänsä juuri sopivasti nähdäkseen Emilian virnistyksen Loivalle. Miina katsoi suu auki opettajaa, joka edelleen seisoi Emilian pulpetin vieressä karttakeppi kourassa.

”Niin että mitä se Emilia äsken sanoikaan?” uteli ope. Loiva, joka oli kuullut valituksen, käytti tilaisuutta hyväkseen ja kiirehti sanomaan:

”Hei Komeet... hmm, hei ope! Emilia sanoi, ettei se halua viitata.” Loiva odotti opettajalta jotakin palkintoa, kun kerran oli tuonut salaisuuden julki, mutta onneksi turhaan, sillä opettaja oli jo syventynyt peilaukseen, jota matikassa parhaillaan käsiteltiin (tai Komeetta ja Miina käsittelivät, koska muu luokka ei heristänyt korviaankaan moiselle). Vain Miina oli uskollinen.

Miina häpesi Emiliaa, ja yritti siksi olla vielä kiinnostuneempi peilauksesta, koska toivoi että saisi korvatuksi Emilian toilaukset. Opettaja selitti innoissaan taululla peilauksen piirteitä, mutta yhtäkkiä hän kääntyi ja muisti jotain, jota koko luokka oli odottanut; Komeetta lähti hakemaan kahvia kesken tunnin, kuten hänen tapoihinsa kuului. Luokka huokasi helpotuksesta ja puhkesi tavanomaiseen puheensorinaan.

Miina laski kuumeisesti laskuja, joita Lentävä Komeetta oli hänelle ihan kädestä pitäen näyttänyt. Äkkiä hän havahtui vihostaan kuullessaan luokan periltä meteliä.

”Miina, älä enää laske, komea Komeetta on jo lähtenyt!” huuteli Anna. Sitten hän lähti talsimaan eteen Miinan luokan, että Emilia tulee perässä.

”Pitihän se arvata, tuolla se vain hyppii verhoissa tai ainakin ikkunalaudoilla”, mutisi Miina partoihinsa.

Vauhdikas 8B on tunnettu hullvattomista tempauksistaan –
kyseessä on siis varsinainen Hullu luokka! Verrattomimmat
jutut keksii erottamaton tyttökolmikko Miina, Emilia ja Anna.
Luvassa on ikimuistoisia kummelluksia, kun luokan pojat yrittävät
sabotoida kolmikon ideoita. Ihastuksilta, hullutuksilta ja opettajan
tuskailuilta ei säästyä, kun Hullu luokka pääsee vauhtiin.

Teos aloittaa kymmenosaisen nuortenkirjasarjan ”Hullu luokka”.
Sarjassa seurataan yläkoululaisten vauhdikasta elämää 8. ja 9.
luokalla. Sarjan kaksi ensimmäistä teosta Kaisa Ikola kirjoitti
yhdessä Minna Kulmalan kanssa.

Kaisa Ikola (nyk. Viitala) (s. 1974) on suomalainen
historiantutkija ja kirjailija. Ikola on kirjoittanut erityisesti
lasten- ja nuortenromaaneja, joista ensimmäisen hän julkaisi
ollessaan 13-vuotias. Ikolan rakastetuimpiin teoksiin kuuluu
hulvaton Hullu luokka –sarja.